

Eduardas Mieželaitis

ŽMOGUS

(*english*: HUMAN)

Mano dvi kojos remias į žemės rutulį,
mano dvi rankos paremia saulės kamuolį,
o tarp žemės rutulio
ir tarp saulės kamuolio –
stoviu aš...

Mano galva apskrita – kaip žemės rutulys,
kurio gelmėse – kaip rūda ir anglis –
klodais giliai susiklostę smegenys,
aš jas kasu ir lydau iš plieno
didelius daiktus:
traukinius, žemę apjuosiančius, ir laivus,
skrodžiančius žemės gilius vandenynus,
ir lėktuvus, paukščio tolesnį tęsinį,
ir raketas, greitesnes už žaibą
ir greitesnes už mano minties siūlą...

Mano galva apskrita – kaip saulės kamuolys,
iš kurio gelmės saulės spindulys
į visas keturias puses spinduliuoja
ir žemėje visa gaivina,
ir įkvepia žemei gyvybę...

Kas žemė?
Kas ji be manęs? – – –

Negyvas, raukšlėtas, sunkus kamuolys
nuliūdęs klajojo po didelę mėlyną erdvę,
mėnuly kaip veidrody matė seniai
negražų, rauplėtą, negyvą savo veidą...

Iš liūdesio jis ir sukūrė mane,
ir davė man galvą, į saulę ir žemę panašią,
ir mažas mano galvos kamuolys
pranoko didelį žemės kamuolį
ir dabar atstoja jos ašį...

Žemės rutulys mano rankoms pakluso,
ir aš jam daviau jo grožį.
Žemės rutulys sukūrė mane,
o aš jį sukūriau –
naują, jauną ir gražų,
koku jis nebuvo...

Dviem kojom tvirtai atsispyręs į žemę
ir dviem rankom tvirtai įsirėmęs į saulę,
aš stoviu kaip tiltas
tarp žemės ir saulės,
kuriuo į žemę ateina saulė,
kuriuo į saulę užkopia žemė...
Ir sukas, sukas aplinkui mane
mano puikių kūrinių,
mano rankomis nulipintų
iš motinos žemės,
marga ir mišri karuselė:

sukas aplinkui mane
miestai su daugiaaukščiais namais,
gatvių asfaltu, tiltais, stulpais,
šliaužiančių mašinų vabalais,
betono ir plieno gabalais,
vyniojasi man apie kojas ir rankas traukiniai,
suka ratą aplink galvą lėktuvai,
plūduriuoja apie kojas didžiuliai laivai,
sukasi traktoriai, ūžia staklės,
kyla iš mano rankų palydovai
tarsi balandžių būrys...

Stoviu gražus, tvirtas, aukštas, petingas –
tiltas nuo žemės iki pačios saulės –
stoviu pačiame žemės viduryje,
skleisdamas saulėtus šypsenos spindulius
į visas keturias žemės puses –
komunistas –
žmogus –
aš...

1961 m.

in: <http://www.xn--altiniai->

4wb.info/files/literatura/LH00/Eduardas_Mie%C5%BEelaitis_Poezija.LHF000.pdf
(žr. 2018 04 27)